

Največji slovenski dnevnik
v Združenih državah
Volja za vsa leta . . . \$6.00
Za pol leta . . . \$3.00
Za New York celo leto . . \$7.00
Za inozemstvo celo leto . \$7.00

GLAS NARODA

List slovenskih delavcev v Ameriki.

IV 63505

The largest Slovenian Daily in
the United States.
Issued every day except Sundays
and legal Holidays.
75,000 Readers.

TELEFON: Chelsea 3-3878

Entered as Second Class Matter September 21, 1903, at the Post Office at New York, N. Y., under Act of Congress of March 3, 1879.

TELEFON: Chelsea 3-3878

No. 1. — Štev. 1.

NEW YORK, THURSDAY, JANUARY 2, 1936. — CETRTEK, 2. JANUARJA, 1936

Volume XLIV. — Letnik XLIV.

ITALIJANI UPRAVIČUJEJO BOMBNI NAPAD NA JUGU

Obvezovališče švedskega Rdečega križa razdejavno

LINDBERGH SE JE IZKRCAL V LIVERPOOLU

Detektivi in policisti na pomolu. — Časopisje prosi, da ga javnost ne nadleguje.

LIVERPOOL, Anglija, 1. januarja. — Charles August Lindbergh se je s svojo ženo Ano in sinom Jonom izkrcal v Liverpoolu z ameriškega tovornega parnika American Importer.

Parnik je pristal opoldne. V megli in dežju je Lindbergh s svojo družino stal na krovu, njegova žena držeč sina v naročju.

Ko je parnik pristal, so se detektivi Scotland Yarda in policisti postavili v dve vrsti, med katerima je Lindbergh z ženo in otrokom stopil na suho. Mimo dolge vrste policistov je šel Lindbergh proti čakajočemu avtomobilu in se je naglo odpeljal neznano kam.

Vse je poteklo z največjo naglico. Komaj pa je Lindberghova družina stopila v avtomobil, je naglo odpeljal, za njim pa so se zapodili v svojih avtomobilih fotografi in časnikarski poročevalci.

Poleg Lindberghovih je sedel v avtomobilu širopleč mož, ki je bil v soglasju z Lindberghovim skrivnostnim prihodom bil označen kot "Mr. X", ki je vse priredil za nagel Lindberghov odhod iz pristanišča.

Kako stališče je zavzelo glede Lindbergha angleško časopisje, je najbolj razvidno iz javnega pisma na Lindbergha v listu London Daily Express in se glasi:

"Dragi polkovnik Lindbergh:

Narod te dežele vas pozdravlja, vas občuduje kot letalca in spoštuje kot moža. Vemo, zakaj ste prišli tu-sem s svojo ženo in otrokom in bomo gledali na to, da najdete mir in varnost, ki jo iščete.

Toda zapomnite se, da ste v tem trenutku velika novica za javnost, ki hoče samo vedeti za suha dejstva o vašem prihodu. Zakaj vendar ne boste povedali časnikarskim poročevalcem naravnost: Gospodje, tukaj sem in tukaj sta moja žena in otrok. Sedaj pa vas prosim, da spoštujete mojo privatnost.

S tem bi bilo vse končano, gospod Lindbergh. To bi za vedno pregnalo meglo mučne tajnosti, ki vas drugače ne bo nikdar zapustila.

Daily Express si dovoljuje vam to svetovati, kajti ta list bo vodil gibanje, da bo mogel pošten mož živeti v miru, ki si ga je zaslužil.

Ako želite, da vas pustimo v miru, boste imeli svojo željo."

PREDSEDNIKOVA POSANICA KONGRESU

Predsednik bo v nočni seji prebral poslanico kongresu. — Nenadna prememba načrta.

WASHINGTON, D. C., 1. januarja. — Predsednik F. D. Roosevelt in kongresni voditelji so se zedinili za premembo otvoritve kongresa in predsednik Roosevelt bo v petek zvečer na skupni seji obeh zbornic prebral svojo poslanico.

Kongres bo odprt v petek opoldne in voditelji bodo stavili predlog za skupno sejo obeh zbornic. Zasedanje bo takoj zaključeno in obe zbornici se boste sestali zvečer, da slišite predsednikovo poslanico. Da tudi narod sliši poslanico, jo bo predsednik bral po radio.

Sedaj bo drugič v zgodovini ameriškega kongresa, da bo predsednik v nočni seji obeh zbornic prebral svojo poslanico. Prvič se je to zgodilo, ko je predsednik Wilson v aprilu, 1917 v nočni seji obeh zbornic prebral svojo zgodovinsko vojno poslanico.

Obe zbornici ste bili sklicani skupno sejo na željo predsednika Roosevelta. Kot prvi speaker Byrns, bo pred sedaj bral svojo poslanico ob 9.30.

HAUPTMANN OBUPAN

TRENTON, N. J., 1. jan. — Brat Richard Hauptmann se je pleslil od leta, ki mu je prišlo vso nesrečo, in je pozdravil Novo leto z zatrditvijo svoje nedolžnosti. To pa je sam njegov labudja pesem, ki ni ne more prinesiti rešitve.

Ratatelj kaznilnice, polkovnik Mark O. Kimberling, je zadnji dan leta obiskal Hauptmann, ki mu je rekel:

"Predal sem resnico in nimam ničesar priznati."

Prvi po nekaj dnevih je Hauptmann zopet dobro spal. Ko je bil v ponedeljek ponoči peljan mimo njegove celice črne Boim Johnson, Hauptmann in njegov poslovilni pozdrav odgovoril. Ležal je v svoji postelji kot bi spal. Toda pazek je videl, da se je tresel.

Govornik Hoffman je obljubil Hauptmannu, da bo pomilostil mrtvo ječo, ako pojasni ivedbo Lindberghovega otca in izda svoje pomagateljstvo. Hauptmann pa samo vstraja v svoji nedolžnosti.

Kdaj bi pomilostilo sodišče razprijalo o Hauptmannovi prošni, ni znano, toda najbrže se sestane prihodnji ponedeljek tork in bo odločilo o Hauptmannovi usodi.

Naročite na "Glas Naroda" največji slovenski dnevnik v Združenih državah.

NRA URAD RAZPUŠČEN

Opolodne 31. decembra je NRA urad prenehal poslovati. — Nekaj uradnikov premeščenih; večina pa je bila odpuščena.

WASHINGTON, D. C., 1. januarja. — Črn vratar je z nožem odstranil višnjevca orla z vrat št. 4837 v poslojnu trgovskega departamenta. Nad tisoč uradnikov se je slednjič zbralo, da se poslove od svojega ravnatelja. Ko je ura bila pol dne, NRA ni bilo več.

Velikansko organizacijo, ki je določala delavske plače, delovne ure in ceno blagu in ki je polagoma umirala, odkar jo je najvišje sodišče razglasilo za neustavno, je razpustil mož, ki jo je postavil — predsednik Roosevelt.

Nekaj izmed 1100 uradnikov je bilo premeščenih v trgovski in delavski department, toda večina je bila odpuščena. Ravnatelj Lawrence J. Martin je bil potr, ko je vsakemu uradniku podal roko v slovo.

"Dve leti in pol v uradu NRA je bil najbolj zaposlen, pa tudi najsrečnejši čas mojega življenja," je rekel Martin. "Bil pa je tudi najbolj žalosten čas po odločitvi najvišjega sodišča."

"Vse navdušenje in veselje je šlo iz NRA spomladi, ko je bilo organizaciji odvzeto pravo delo. Vsakdo je bil navdušen in je z veseljem delal. Nato pa pride odločitev najvišjega sodišča, ki je izbrisalo vse kar smo storili, z eno samo potezo. To je bil strašen, uničujoč udarec."

Zapreti urad te velikanske organizacije ni bilo lahko. Trgovski department ima namreč v uradih po vseh krajih dežele nad 3,000,000 listin. Odpovedati mora najemnine svojih uradov, prodati opremo itd.

Nekaj uradnikov bo še ostalo v uradu, da skone vse delo, do 15. februarja. Za stalno bo še pridržanih 25 izvedencev v raznih strokah, ko bodo deljeni trgovskemu in delavskemu departamentu.

RUSIJA ZAPRLA MEJO

MOSKVA, Rusija, 1. jan. — V Mančukuo se je razširila neka kužna bolezen in sovjetska vlada je zaprla mejo na razdaljo 200 milj ob reki Amur od Hume pa do Paškova.

Zaprte je bil tudi obmejni prehod v Blagovščensku. Značaj kužne bolezni ni še znan.

Maša zadušnica

za pokojnega Gilberta Potrato bo v soboto, 4. januarja, ob devetih dopoldne v slovenski cerkvi na osmi cesti v New Yorku.

RUSI BODO OPUSTILI VODKO

Manjše zavživanje pomeni boljše blagostanje. — Navzlic naraščanju prebivalstva zavživanje žganja ponehuje.

MOSKVA, Rusija, 31. dec. — Vsaka produkcija v Rusiji, od galoš pa do lokomotive, je danes na višku z zelo važno izjemo — vodke. Poleg kavijara pomeni Rusu vodka največ in pridelovanje in zavživanje vodke pada.

Letošnje leto je prišlo na osebo samo 3 in pol litra vodke v primeri v "lepih starih časih" leta 1913 po 8 litrov.

Od leta 1931 je pa vsa produkcija vodke padla za 12 odstotkov in v primeri z letom 1913 za 43 odstotkov. In pri vsem tem se je od tedaj rusko prebivalstvo pomnožilo za 40 milijonov.

Toda te številke še ne povedo cele zgodovine vodke, kajti polovica vodke se porablja za izdelovanje umetnega gumijsa.

Da Rusi sedaj pijo polovico manj vodke kot prej, kaže, je večjega pomena, kot pa bi si kdo mislil. Mnogoletne izkušnje kažejo, da v pijanstvo največ zapelje človeka beda in obup. V takem stanju se hoče človek otresti skrbi, ki ga tarejo, takorekoč hoče bežati sam pred seboj.

Ako sedaj Rusi pijo polovico manj vodke kot so jo pili leta 1913, tedaj to kaže, da so dvakrat bolj srečni, ali da imajo dvakrat manj skrbi v svojem življenju.

OBETAJO SE BOLJŠI ČASI

WASHINGTON, D. C., 1. januarja. — Delavska tajnica Miss Frances Perkins pravi, da je bilo v letu 1935 zaposlenih 5,200,000 brezposelnih, delavske plače so bile zvišane za 50 odstotkov, farmerji pa so imeli dohodkov nad biljon dolarjev.

"Z ozirom na to, da kaže industrija narastek v zaposlovanju, moremo v novem letu z upanjem gledati še no večji napredek," je rekla delavska tajnica.

ŠPANSKO MINISTRSTVO ODSTOPILO

MADRID, Španska, 30. decembra. — Španski kabinet je odstopil, ker se ministrski predsednik Manuel Portela Valladares ni mogel z ostalimi ministri sporazumeti glede koalicijskega programa za prihodnje volitve.

Ko je Valladares predsedniku Niceto Aleala Zamora naznanil odstop svojega kabineta, mu je predsednik izrazil svoje zaupanje ter mu poveljnalogo, da sestavi novo ministrstvo.

MONGOLIJA PROSI RUSIJO ZA POMOČ

Ministrski predsednik upa, da bo Rusija preprečila japonski vpad. Japonska hoče zasesti Zunanjo Mongolijo.

MOSKVA, Rusija, 1. jan. — Ministrski predsednik republike Zunanje Mongolije, Gen-dun, ki je nedavno bil v Moskvi z vojnim ministrom Demidom in razpravljal o japonski nevarnosti s sovjetskimi komisarji, je izrazil upanje, da bo Rusija pomagala Zunanji Mongoliji preprečiti japonski vpad.

Z ozirom na obmejne spopade je rekel ministrski predsednik, da hoče Japonska iz Zunanje Mongolije napraviti drugi Mančukuo.

"Ako Japonska zasede Mongolijo," je rekel Gen-dun, "se bo lahko pripravila na napad na sovjetsko unijo in bo mogla še dalje prodirati v Kitajsko."

Obenem je rekel, da so Mongolci pripravili umreti za svojo domovino.

Gen-dun je tudi rekel, da je Mongolija šest mesecev skušala priti do sporazuma z Japonsko, da bi odstranila nevarnost obmejnih spopadov, mesto tega pa vse kaže, da Japonska pripravlja nove vpadе.

NOVA, MOČNEJŠA NEMCIJA

BERLIN, Nemčija, 1. jan. — Kanceler Hitler je v svojem novoletnem govoru na armado rekel, da je lansko leto svobodilo Nemčijo težkih vezi versailleške mirovne pogodbe.

"Nemčija je slednjič svobodna in močna," je rekel Hitler. "Geslo za leto 1916 bo: — Naprej do mira, časti in moči naroda!"

Ko je Hitler povdaril, da je bila vpeljana obvezna vojaška služba, da je bila vstvarjena močna zračna sila in da je bila sklenjena ugodna mornariška pogodba z Anglijo, je rekel: "To je bilo odločilno leto v vojaški zgodovini Nemčije."

Novoletno voščilo so bila formalno izmenjana med nemško vlado in Vatikanom. Ko je papež Pij XI. prejel Hitlerjevo voščilo od poslanika Diego von Bergen, ga je prosil, da izroči Hitlerju zahvalo za njegovo voščilo.

Ali ste že naročili Slovensko - Amerikanski Koledar za leto 1936. — Vreden je 50 centov.

MAŠČEVANJE ZA OBGLAVLJENE ITALIJANSKE. LETALCE; PROTEST CESARJA SELASSIE-A

MAŠČEVANJE

Italijani pravijo, da je bilo obstreljevanje iz zraka na južni fronti povsem upravičeno. Laški letalci so se nenadoma pojavili in začeli metati bombe na provizorično bolnišnico švedskega Rdečega križa. Raz šotor je vihrala zastava Rdečega križa. Italijani se pa niso ozirali na to, češ, da imajo Abesinci običaj izvešati tako zastavo, da zaščitijo pred obstreljevanjem svoje glavarje in skladišča municije.

Po zatrdilu italijanske vlade je bil zračni napad zato vprizorjen, ker so prejšnji teden Abesinci obglavili tri laške letalce, ki so bili prisiljeni pristati v bližini neke abesinske postojanke.

Uradno italijansko poročilo se glasi: — Bombardiranje je bilo povsem upravičeno. Abesinci so obglavili pri Daggah Bur tri italijanske letalce ter prinesli v slavnostnem sprevodu njihove glave v Harar.

— Izgovori abesinske vlade so ničevi. Šotori abesinskih glavarjev imajo znamenje Rdečega križa. Istotako tudi municijska skladišča. Kako se Abesinci bojujejo, je razvidno iz dokumentov, ki so bili predloženi Ligi narodov.

ITALIJANI ZMAGUJEJO

Maršal Badoglio poroča, da so italijanski letalci na severni fronti zelo aktivni ter da so vprizorili več uspešnih poizvedovalnih poletov.

— V Ogaden provinci so vojaki Hussen Haile-sa, ki se je pridružil Italijanom, zavzeli važno mesto Danane ob reki Baua.

CESARJEV PROTEST

Abesinski cesar Haile Selassie je poslal včeraj Ligi narodov nov protest, ker se Italijani poslužujejo strupenih plinov in ker so uničili obvezovališče Rdečega križa.

— Mi ponovno in z vsem poudarkom protestiramo proti zločinskim dejanjem italijanske vlade, — je rečeno v protestu. — Pri svojem zadnjem napadu na vojaštvo rasa Demptu so se Italijani posluževali plinskih bomb ter so uničili obvezovališče švedskega Rdečega križa. Pri tej priliki je bilo usmrčenih triindvajset Abesincev in devet Švedov. Dr. Hylander, voditelj švedskega Rdečega križa je bil nevarno ranjen.

Protestna brzojavka abesinskega cesarja opozarja Ligo narodov na dejstvo, da uganja Italija v imenu civilizacije proti Abesincem nečloveška dejanja.

S tem je hotel cesar namigniti, da so bile vse dosedanje Ligne odredbe proti Italiji neuspešne.

Abesinska vlada pravi, da so Italijani obstreljevali mesto Dolo na meji Abesiniji in italijanske Somahe. To poročilo je tembolj značilno, ker se je mesto že pred nekaj tedni nahajalo v italijanskih rokah. Potemtakem so Abesinci Dolo ponovno zavzeli.

PRAZNOVANJE V RIMU

Ob nastopu novega leta je zvonilo po vseh 400 rimski cerkvah, na ulicah so se pa zbirale tisočglave ljudske množice in nazdravljale Mussoliniju. Ljudje so se pa kmalu razšli, kajti po novi odredbi morajo biti gostilne že zgodaj zaprte, da se nekoliko prihrani na elektriki in kurivu.

setletnikom ljudje v najboljših
letih.

KRATKA DNEVNA ZGODBA

E. Van LIDTH De JEUDE:

SARINA

Čuden doživljaj na Javi.

Ko sem bil zadnjič na Javi, sem stanova s svojim osebjem v veliki hiši v Weltevreden pri Bataviji. Za neoznanjenega moža, ki je k temu še vedel zaposlen v trgovski četrti Batavije, je zelo važno, da se lahko zaneša na svoje osebe. Os, okoli katere se v hiši potem vse suče, je tako zvani sepen, nadzornik celokupne služinčadi. Jaz sem imel sijajnega nadzornika po imenu Mustadjib.

Bil je čuden človek, ta Mustadjib. Za domačina je bil skoraj prevelik, imel je prikupen obraz z nekoliko zakrivljenim nosom in bil je temnopolt kakršni so domačini sosednega otoka Madura. Za hišnika je bil zelo izobražen in je lepo pisal, govoril pa je tudi gladko holandski. Imel pa je še eno lastnost, ki je med domačini redka, bil je zelo štedljiv. Imel je hranilno knjižnico, v katero je vsak mesec naložil del svojega zaslužka. Hotel se je ženiti in je to zelo resno pripravljaj. Predmet njegove ljubezni pa je bila mlada Sundanezka, ki je stanovala s svojo materjo v vasi nad krajem Buitenzorg.

Redkokdaj je šel z doma. Enkrat na mesec pa se je popeljal po obedu k svoji izvoljenki in se je vrnil v ponedeljek popoldne pred večerjo. Nekega ponedeljka pa sem dobil od njega obvestilo, v katerem me je prosil, naj mu dovolim dopust, ker bi rad ostal v vasi, ker je Sarina, kakor je bilo dekletu ime, bolna. Tri dni pozneje pa je prišel zjutraj s prvim vlakom in ni mi je že pri prvem zajtrku strogel.

Vprašal sem ga, če je Sarina kaj bolje in mi je odgovoril, da je Sarina mrtva. Dan prej da je umrla na "sakit panas" to je "bolezen vročine" torej vročica. S tem označujejo domačini mnogo bolezni, katerih sicer ne poznaajo. Zato sem bil mnenja, da je uboga Sarina umrla na hudem napadu vročice.

Minila sta kaka dva meseca, ko sem naletel pred hišo na Mustadjiba, ki se je razgovarjal z neko staro žensko. Pogovarjala sta se tako živo in skrivnostno, da me nista videla prihajati. Ko sem se skopal, mi je prinesel Mustadjiba čaj in časopise na verando. Obotavljal se je ob stal pri mizi. Pogledal sem ga spodbujačo in ga vprašal:

"No, Mustadjib, kaj pa je?"

Povedal mi je, da je stara ženska, s katero se je na vrtu razgovarjal, mati Sarine. Prišla mu je povedat, da nekaj ni v redu s Sarino.

"S Sarino?" sem ga začuden vprašal. "Saj je Sarina vendar mrtva?"

"Je — ni — to se pravi, ona ni popolnoma mrtva. Lahko bi spet prišla nazaj, ko bi se ji le

na njeno srce povrnila moč, katera ji je odvzeta".

In vprašal me je, če sme s starko iti v Buitenzorg, da pozikusi rešiti Sarino.

Ničesar nisem razumel od tega pripovedke, siromak pa je bil tako prepreden in razburjen, da mi mu dovolil oditi. Obljubil je, da se v treh dneh povrne. Toda po treh dneh je prišel drugi služabnik, ki ga je poslal Mustadjib, da bi ga našel, nestoval, "ker on ne more doma" kakor mi je v vladnem pismu sporočil.

Kako je spet minilo več tednov. Novi nadzornik ni bil napeljen, dasi ni bil tako spreten kakor Mustadjib. Ker je bil iz lastne vasi kakor Mustadjib, sem ga nekaj dne, ko se je vrnil z dopusta, vprašal, kako je z Mustadjibom? Mustadjib da ima veliko skrbi in da je dejal, da spet jaz edini človek na svetu, ki bi mu mogel pomagati. Ta njegov zvestobe me je zelo ganilo. Nekaj dni pozneje sem se prosto peljal v Buitenzorg. Mustadjib je sedel na pragu sromne hišice. Pozdravil me je, toda ni bil nič začuden, ko me je zagledal. Bil pa je zelo zanimarjen in raztrgan in mi je ves raztresen pripovedoval neko zamotano zgodbo. Kitajec da noče ... Saj mi je pripovedoval o tem Kitajcu, ki je starega Dukuna, javanskega "zdravnika" podkupil, da mu pošilja mrtve sužnje. Ali ne vem? Kwie Lim Hok, Kitajec, ki stanuje tam zgoraj v svoji hiši, potrebuje ljudi, ki morajo delati na njegovih plantajah gumija. Toda ljudje iz okolice nočejo pri njem delati, ker preslabo plačuje in jila pretepa. In potem je stari Kitajec podkupil Dukuna, da mu pošilja mrtve sužnje. Čle tega ne razumem? On, Mustadjib pa je potem obiskal zdravnika, ki pa se je najprej delal, da nič ne ve; ko pa je stari grozil z nožem in ga ustajal, je priznal, da postopa z bolniki tako, da se potem po noči prebudijo in delajo za Kitajca. Tako se je zgodilo tudi s Sarino. Prosil je Kitajca, naj mu vrne Sarino, toda Kwie Lim Hok ga je pregnal s svojga posestva kakor psa. Prosil me je nujno, naj ga spremljam, da mi bo pokazal sužnje tega Kitajca. Šel sem z njim.

Med potmi mi je še nadalje razlagal, kako vsakdo ve, da ima stari Dukun sredstvo, s katerim naredi ljudi navidezno mrtve. Ko pride k bolnikom, ki imajo bolezen "sakit panas"

jim da zdravi, s katerim se doseže, da dobi Kitajec kulje. Ker potem se zgodi točno tako, kakor da je bolnik umrl. Ampak samo srce je mrtvo. Tak mrtvak ne more več misliti in nima več volje. Telo pa lahko vstane in dela. In Kitajec Kwie Lim Hok ima na svojem posestvu same mrtve sužnje.

Naenkrat je Mustadjib obstal. "Poslušaj gospod," je rekel. In res sem slišal nedačo od naju glasove, kakor bi nekdo kopal z lopatami in motikami. To se mi je čudno zdelo, ker domačini nikdar ne delajo ponoči na polju ali po nasadih. Bližala sva se šumom. "Poglej gospod," je dejal moj spremljevalec hripavo. Tik pred nama sta prekopavala dva moža zemljo okrog dreves, neka žena pa je plela. "Sarina?" sem tiho vprašal. "Da," je odgovoril Mustadjib, "to je Sarina. Mož, ki nama stoji najbližje, je Karta, iz iste vasi, ki je pred šestimi meseci umrl."

Jaz nisem bojazljivo narave, toda priznati moram, da me je bilo zelo strah. Videl sem ljudi, kakih deset metrov od mene delati. Slišal sem šum orodja. Poklical sem zelo glasno: "Sarina, Karta!" Onadva pa sta dalje delala in se nista ozrla. Mustadjib pa se je smejal: "Saj te ne slišita, gospod." Stopil sem k njima, da bi se jih dotaknil. Naenkrat pa so vsi izginili. Obrnil sem se, zdaj pa so na drugem koncu delali.

"Vrniva se, Mustadjib."

"Ne se, gospod, jaz moram še ostati tukaj."

Kako sem sam našel pot nazaj v vas, ne vem več. Pozneje se mi je dozdevalo, kako da sem frčal kot ptic po zraku.

Čez nekaj dni sem čital v časopisu, da so našli starega Kitajca Kwie Lim Hoka na njegovem posestvu pri Buitenzorgu umorjenega. Najprej so oblastva domnevala, da je bil to roparski umor, ker pa niso ničesar pogrešali, je bilo to gotovo maščevanje. Smatral sem za svojo dolžnost, da sem stopil s policijo v stik in tam vse povedal, kar sem vedel o Mustadjibu in "mrtvih sužnjih."

Vodja policije me je poslušal z vpljudnim zanimanjem. Tudi preiskavo so naredili v tisti vasi. Iz starega "zdravnika" niso nič spravili; mati Sarine pa je bila izginila in tudi za Mustadjibom ni bilo sledu.

Ali se mi je vse to sanjalo? Ali pa je uspelo blaznemu domačinu, da je tako vplival name, da sem videl, kar sploh ni bilo? Še danes po tolikih letih si ne morem tega vraščanja razložiti.

PO 50 LETIH IZ JEŠE

Italijanski listi priobčujejo zanimivo poročilo o delavcu, ki je bil leta 1887 kot 24-letni mladenič obsojen zaradi umora svoje žene na dosmrtno ječo. Prepeljali so ga na otoček Pianosa v italijanski kazenski koloniji in delal je v rudniku Carrara, kjer lomijo znani marmor. Celih 50 let je živel med kazenci. Te dni so ga pa izpustili kot 74-letnega sivolasnega starca. Kralj ga je pomilostil, ker je bilo njegovo vedenje vseh 50 let vzorno.

Ko so ga z otočka Pianose prepeljali z ladjo v Livorno in je po 50 letih zagledal današnji svet, ni hotel verjeti svojim očem. Sicer pa tudi ni čuda, saj ni poznal nobene pridobitve našega stoletja. Avtomobila in elektrike se je silno bal, o telefonu in letalih pa sploh ni imel pojma. Tudi sedanjega italijanskega denarja ni spoznal. Najgloblji vtis so napravile nanj ženske, o katerih pravi, da so od leta 1887 najbolj izpremenile. Niso se pa izpremenile samo ženske obleke, temveč tudi ženske same. V starih časih so veljali dolgi ženski lasje za največji kras ženske glave, zdaj pa baš narobe. Ženske se zdaj javno pudrajo in barvajo, zahajajo v kavarno in kina, kade kakor moški, enako kakor moški se udeležujejo politike, skratka ženske so se v zadnjih letih najbolj izpremenile.

ZENITNA PONUDBA

Samec, 30 let star, želi v svrhu ženitve znanja z mladenko od 24 do 30 let staro, ki bi imela veselje do gospodinjstva na farmi. Imeti mora \$700 prihranjenega denarja. Imam veliko farmo blizu mesta v gornjem delu države New York. Kateri ugaja ta ponudba, naj pošlje sliko in piše na upravo tega lista pod: "Slovenski dom".

Fotografije, ki predstavljajo "naše najlepše kraje", so pošle. Tisti, ki so jih naročili, naj nekoliko potrpe, da dobimo rovo zalogo iz domovine.

Knjigarna "G. N."

ZAROČENCA

MILANSKA ZGODBA IZ 17. STOLETJA

Spisal: ALESSANDRO MANZONI

118

A ker sva bila tam čisto sama, sem se moral zadovoljiti s tem, da sem ga oplašil, ne da bi tvegala kakšno nesrečo zase, kajti malo prahu se kmalu vrže in ti ljudje imajo posebno spretost, povrh pa imajo še hudiča na svoji strani. Zdaj gotovo kroži po Milanu; Bog ve, kakšno pogibel troši!" In dokler je živel — živel pa je še mnogo let —, je ponovil svojo zgodbo, kadarkoli so govorili o mazačih, in pristavil: —

"Tisti, ki se trdijo, da ni bilo res, naj tega ne pravijo meni, kajti te stvari je bilo treba videti."

Renzo, ki si niti od daleč ni mogel predstavljati, kakšni nevarnosti je ušel, in je bil bolj razburjen od jeze nego od strahu, je spotoma razmišljal o tem sprejemu in približno dobro uganil, kaj je neznanec mislil o njem; toda stvar se mu je zdelala tako nespametna, da je sam pri sebi sklenil, da mora biti ta človek pol norca. — Slabo se začelja, — je še razmišljal; — zdi se, da visi v tem Milanu poseben planet nad mojo glavo. Pri vstopu se mi vse posreči, potem pa, ko sem notri, najdem nevedčnosti že kar pripravljene. Dovolj... z božjo pomočjo... če najdem, če se mi posreči najti... eh, vse to bo potem nič. —

Prišedi do mostu je brez obotavljanja zavil na levo v ulico sv. Marka, ker se mu je po pravici zdelo, da mora voditi v notranjost mesta. Spotoma je gledal sem in tja, da vidi, ali odkrije kje kak človeški stvor; toda zagledal je samo razpadlega mrliča v malem jarku med tamkajšnjimi maloštevilnimi hišami (ki jih je tedaj bilo še manj) in kos poti.

Prehodivši ta kos, je zaslišal klic: "Ej, vi mož!" in ozrši se v tisto smer, je zagledal nedaleč na majhni terasi samotne hišice revno žensko z družinico otrok okrog sebe; ženska je še nadalje klicala ter mu tudi pomignila z roko. Stelkel je tja in ko je prišel blizu, je rekla ženska: "Oj mladenič, pri vaši ubogih rajnikih, storite mi ljubav, pojdite in opozorite komisarja, da so nas tu pozabili. Zapri so nas v hišo kot osnmljence, ker je moj ubogi mož umrl; zabili so nam vrata, kakor vidite, in od večerj zjutraj nam še nihče ni prinesel jesti. Toliko ur smo že tu in ni še bilo mimo krščanskega človeka, ki bi mi izkazal to ljubav; ti ne dolžni reveži pa umirajo gladi."

"Gladu!" je vzkliznil Renzo. Segel je z rokama v žep, izvlekel tista dva hleba in dejal: "Izpustite mi kaj doli, da ju denem noter."

"Bog vam povrni; počakajte trenutek," je rekla ženska; šla je po kosček in vrv ter spustila kosček doli. Renzo se je medtem spomnil hlebov, ki jih je ob svojem prvem prihodu v Milan našel blizu križa, in pomislil:

— Evo, zdaj jih vrnem in morda je to bolje, nego če bi jih bil vrnil pravemu gospodarju kajti to je v resnici delo usmiljenja. —

"Kar se tiče komisarja, o katerem pravite, uboga žena," je rekel nato in del oba hleba v koske, "vam ne moram prav nič pomagati, kajti da vam povem resnico, jaz sem tuje in se v tem kraju prav nič ne spoznam. Vendar če srečam kakega bolj domačega in usmiljenega človeka, s katerim bom lahko govoril, povem to njemu."

Ženska ga je prosila, naj stori tako, ter mu povedala ime ulice, da bi ga lahko sporočil.

"Tudi vi," je povzel Renzo, "mislim, da mi lahko brez lastne nadlege napravite uslugo in izkažete resnično ljubav. Ali bi mi lahko povedali, kje je neka viteška hiša, zelo gosposka hiša tu v Milanu, hiša — —?"

"Vem, da je ta hiša," je odgovorila ženska, "toda kje je, tega zares ne vem. Če greste to dalje, najdete gotovo koga, ki vam to pove. In ne pozabite mu povedati tudi o nas."

"Ne bojte se," je dejal Renzo in odšel dalje.

Pri vsakem koraku je slišal, kako narašča in se bliža hrup, ki mu je začel udarjati na uho že, ko je še stal ter se pogovarjal: hrup koles in konj, vmes zvenketanje zvoncev, zdaj pa zdaj pokanje bičev in rjovenje.

Gledal je naprej, a ni videl ničesar. Ko je došel na konec tiste ulice in se je odprl pred njim trg svetega Marka, sta ga najprej zbudila v oči dva pokončna tramova z vrvjo in nekakšnimi vitli; takoj je spoznal strašno mučilno pripravo (ki je bila v tistih časih nekaj zelo navadnega).

Dvigala se je na tem mestu, pa ne samo na tem, temveč na vseh trgih in širših ulicah, da so lahko poverjeniki vsakega okraja, ki so v ta na-

men imeli vsakršno samovoljno oblast, nemudoma izvršili kazen na vsakomer, ki bi se jim zdelo, da jo zasluži: na sevestirancih, ki bi zapustili stanovanje, na podrejenih, ki ne bi vršili svoje dolžnosti, ali na komerkoli drugem. Bilo je to eno izmed onih prehudih in neučinkovitih sredstev, ki je bila z njimi tista doba in so bili zlati tisti dnevi tako razsipni.

Toda medtem ko Renzo gleda to pripravo in razmišlja, zakaj se dviga na tem kraju, sliši, kako se hrup vedno bolj bliža, in vidi, kako se izza cerkvenega vogla prikaže človek, ki vihti zvonce — bil je "aparitor"; za njim sta dva konja iztegovala vrat, se upirala z nogami ter se mukoma pomikala dalje; vlekla sta voz mrtvecev in za tem je škripal še en voz, nato še eden in še eden; na obeh straneh so stopali "monatti" konjem ob rebrih ter jih poganjali z biči, ndarci in kletvami.

Mrlič so bili večinoma goli, nekateri slabo zagrnjeni s kakšno cunjjo, nekopičeni in izprepleteni kakor gruča kač, ki se v pomladni toploti počasi razmotavajo; kajti ob vsaki oviri, pri vsakem sunku je bilo videti, kako se ti turobni kupi stresajo in grdo razpuščajo, kako giave bingljajo in padajo deviški lasje navzdol in roke zdrukujejo in bijejo po kolesih, kažoč že itak prestrašenemu očesu, kako postane tak prizor lahko še bolestnejši in odvratnejši.

Mladenič se je bil ustavil na vogalu trga blizu prekopne pregrade in je medtem molil za te neznane mrtvece. Kruta misel mu je zablislila v možganih: — Tamkaj morda, na tistemu kupu, pod njim... O Gospod, naredi, da to ne bo res! Naredi, da jaz ne mislim na to! —

Ko je pogrebni sprevod izginil mimo, se je Renzo zganil, premeril trg in zavil ob prekopu na levo, brez drugega razloga za tako izbiro razen tega, da je sprevod krenil v nasprotni smer. Ko je prehodil tistih par korakov med cerkvenim bokom in prekopom, je zagledal na desni Marcellinov most; šel je čezenj in prišel v Borgo Nuovo.

Ko je takole gledal predse, vedno z namenom, da najde koga, ki mu pokaže pot, je zagledal na koncu duhovnika v jopiču, s palčico v roki, stoječega pokonci poleg priprtih vrat, s pripognjeno glavo in z ušesom ob odprtini; kmalu nato je videl, kako je dvignil roko in blagoslavljal.

Domneval je, kakor je bilo tudi res, da je končal koga izpovedovati, in rekel je sam pri sebi: — To bi bil človek, kakor ga je meni treba. Če duhovnik, ki vrši svoj duhovniški posel, nima nekoliko krščanskega usmiljenja, nekoliko ljubezni in prikladnosti, je treba reči, da vsega tega ni več na tem svetu. —

Medtem se je duhovnik ločil od vrat, se napotil v smeri proti Renzu ter stopal skrbno po sredi ceste. Ko je bil Renzo blizu njega, je snel klobuk ter pomignil, da želi govoriti z njim, obenem pa se je ustavil tako, da je mogel oni spoznati, da ostane v tej razdalji. Duhovnik je tužil ob stal, kakor bi hotel poslušati, pri tem pa je palčico oprl predse na tla, kakor bi si hotel z ujo napraviti branik.

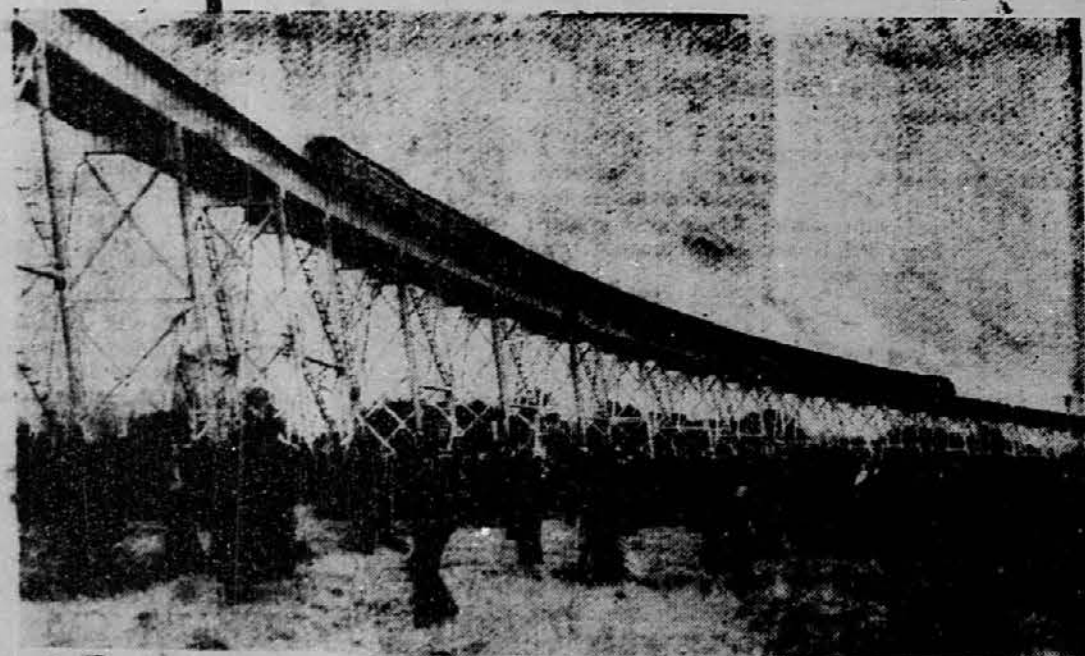
(Dalje prihodnjič.)

Ljubiteljem leposlovja

Cenik knjig vsebuje mnogo lepih romanov slovenskih in tujih pisateljev. Preglejte cenik in v njem boste našli knjigo, ki vas bo zanimala. Cene so zelo zmerne.

Knjigarna "Glas Naroda"

NOVI MOST PREKO REKI MISSISSIPPI

Nedavno je bil otvoren pri New Orleans preko reke Mississippi most, ki je bil zgrajen v spomin umorjenemu senatorju Huey P. Longu. To je najdaljši železniški most na svetu.

IMAMO V ZALOGI

BLAZNIKOVE
Pratike

za leto 1936

Cena 25c

s poštino vred.

"Glas Naroda"

216 West 18th Street
New York, N. Y.

PRODANE DUŠE

ROMAN IZ ŽIVLJENJA

ZA "GLAS NARODA" PRIREDIL: I. H.

"Gotovo! Gospod profesor, nekdo vas želi," sliši moški glas. In takoj nato se oglasi drug moški glas.

"Tukaj profesor Jade. Kdo tam?"

"Tukaj gospa Sibernik, posredovalnica služb. Gospod profesor, v moji pisarni sta gospod in gospa Petri iz Buenos Aires v Argentini, da bi vzela s seboj neko služkinjo. Prosim vas, da mi o gospodi daste kaj pojasnil, ker sta vas navdela za priporočilo. To je samo moja dolžnost, da v taki zadevi poizvedujem po osebnostih, ako morem brez skrbi pustiti, da gre z njimi mlado dekle."

"Seveda, gospa je iz odlične hiše. V Buenos Aires imata veletrgovino, in mati gospe Petrijeve je bogata, spoštovana gospa. Bodite tedaj brez skrbi. Želite se kaj vedeti?"

"Ne, hvala, gospod profesor, to zadostuje." Gospa Sibernikova je bila sedaj prepričana, da ima opravilo s poštenimi ljudmi ter pravi skoro opravičujoče:

"Samo, ker je moja dolžnost."

Nato daje Rozi še nekatera navodila. Gospod in gospa Petri pa jo tako zapleteta v razgovor, da pri tem pozabi na telefonsko številko.

Petri na mestu vdirja Rozo in se z njo dogovori glede plače in drugih pogojev. Roza se je morala zavezati za tri leta, da so plačani njeni potni stroški. Po treh letih pa ji bo plačana vožnja nazaj, ako ne bo hotela več ostati v službi.

"Toda nazaj gotovo ne boste šli, ako nimate tukaj kaj dragih sorodnikov," pravi smeje gospod Petri.

"Ne, ne, dragih sorodnikov ne zapuščam za seboj. Sedaj vam povem popolnoma odkrito, zakaj hočem zdoma. Moj stric in varuh me sili, da se poročim z možem, ki mi je zoper. Zato pa hočem daleč od tod."

Hotela je še povedati, da ima v Argentini teto, toda ni izgovorila, ker je mislila, da gospodi ne sme biti nadležna s svojimi družinskimi zadevami.

"A tako! To je tedaj vaš povod? No, imate popolnoma prav, v to vam ni treba privoliti. Kdo ve, mogoče boste tam našli srečo. Kako je že vaše ime?"

"Roza Rihar."

"Torej dobro, gospica Rihar, za službo je pogodeno. Jutri uredimo vse glede potnega lista. Ker imate pri nas gotovo službo, ne boste imeli pri prihodu nikakih težkoč. Pozneje nameravava iti še na kratko potovanje in se v enem tednu vrneva v Berlin. Tako bomo se o pravem času dobili parnik. Jutri se še o vsem tem dogovorimo. Jutri pa bodite ob tem času pripravljeni."

Roza to obljubi. Medtem se je gospa Petri z gospo Sibernikovo dogovorila še za eno služkinjo, in ker ji je bila takoj izplačana nagrada, je bila takoj pripravljena.

"Kar mogoče lepo dekle, gospa, ker moja mati želi imeti okoli sebe samo lepa dekleta. Seveda mora biti tudi zadovoljna potovati z nami v Argentino."

Gospa Sibernikova nekoliko prenišlja ter pogleda v knjigo.

"Hm! Mogoče bi bila Marta Prelerjeva. Je plavovlasa, kakoršno želite in je lepo, prijazno dekle. Tudi je zelo podjetna — je pa sirota. Ima zelo dobro izpričevala in je prvo vrstno pridna," pravi posredovalka.

Gospa Petri smeje priklina.

"Na izpričevala ne dam mnogo, ker se na nje ni mogoče zanesti. Zanašam se bolj na svoje poznanje človeškega značaja."

Gospa Sibernik se zasmeje.

"Vendar pa ljudje večinoma zahtevajo dobra izpričevala. Naročila bom tedaj gospodični Prelerjevi, da jutri pride. Ugajala vam bom prav gotovo in če se ne motim, bo prav rada šla v Argentino."

Gospod Petri je dal medtem Rozi vsa potrebna navodila glede prtljage in drugo. Za tem pa pravi:

"Seveda vam morem dovoliti samo vožnjo v drugem razredu, kajti prevoz je drag. Zena in jaz potujemo tudi v drugem razredu, kajti na velikih parnikih je dobra postrežba in je vse zelo udobno."

"Toda prosim, gospod Petri, saj sem z vsem zadovoljna in vam hočem napraviti kar najmanj stroškov. Uredite vse po svoji volji."

Roza je vesela, da se je odločila, da stopi na svoje lastne noge. Sedaj se ji ne bo treba poročiti z gospodom Burgerjem in sama sebi si pravi, da v hiši svojega strica ne bi mogla več dolgo zdržati. Misli je, da je dobila zelo dobro službo ter je zadovoljna v svoji sreči. Zadovoljna je bila s tem, kako priporočilo je dal o Petriju in njegovi ženi profesor Jade.

Kako bi mogla Roza slutiti, kako je prišlo to priporočilo. Nek Petrijevi prijatelj je šel v neko trafiko in je lastnika prosil, da sme počakati na telefon. Petri si je telefonsko številko v trafiki še prej preskrbel in tako je bila gospa Sibernikova prevarjena in z njo tudi Roza.

Roza je bila še mnogo bolj zaupljiva kot pa gospa Sibernikova in ni slutila, da gospod in gospa Petri nista bila poštena človeka.

Zvečer onega dne sta šla stric Herbert in teta Helena v gledališče. Gospod Burger jima je dal vstopnice, ker jih sam ni mogel porabiti, ker je hotel odpotovati. Tako je mogla Roza nemoteno iskati v misli svoje lastne. Z občutkom, kot bi imela slabo vest, vzame listine. Pa navzlic temu je bila odločna v svojem sklepu, da gre v Argentino. Slučajno najde pri tem tudi poročilo naznanilo tete Josipine. Dolgo ga gleda. Ali je teta Josipina tam, onkraj morja našla svoje srečo? In — kaj bo njej prinesla usoda v tuji deželi? Toda po tem ni smela izpraševati; za njo je poglavitna stvar, da se ji ni treba poročiti z gospodom Burgerjem. Da bi saj šlo vse dobro zaradi potnega lista. Skrbeti je morala za to, da bo naslednji dan imela nekaj ur prostih, da uredi vse glede potnega lista. Samo, da pride enkrat iz hiše — to je bila poglavitna stvar. Teta naj potem zmerja, ako bo predolg izostala.

V svoje veselje je Roza slišala, da se hoče teta Helena s svojim možem odpeljati na poskusno vožnjo z novim Burgerjevim avtomobilom. Rekla ji je, da se bo vrnila malo pred obedom.

(Dalje prihodnjik.)

IZ MUSSOLINIJEVE MLADOSTI

Današnji voditelj fašistične Italije, Benito Mussolini, je ob neki priložnosti dejal o sebi: "Vsa zgodovina mojega življenja je obsežna v mojih prvih petnajstih letih, katerih vpliv je bil zame odločujoč. Že takrat je bil moj značaj končno veljavno izdelan."

Mussolini, ali kakor mu pravilo v Italiji Duce, se je rodil 29. junija 1883 v mali vasi Dovia v provinci Forli. Njegov oče je bil kovač, mati pa učiteljica. Kljub temu, da njegov oče nikoli ni obiskoval šole, je bil vendarle vaški župan. Bil je ognjevit politik, viden socialistični in internacionalni ideji in je zbral okoli sebe malo skupinico ljudi, ki jo je policija kmalu razpustila. Oče je bil trde roke in je veroval v uspeh svoje ideje, pri vzgoji svojega sina pa je bil docela brezobziren.

Mali Benito, ki je bil že kot otrok silno ponosen, je le s težko prenašal tako trdo vzgojo. Že v svoji mladosti je bil bojevit do skrajnosti in je v svojem življenjepis sam povedal, da je bil enajstkrat v zaporu v Švici, Nemčiji, Avstriji, Franciji in Italiji. V tem življenjepis pravi med drugim:

"Bl sem ničvrednej, vselej pripravljen na pretep. Vseeno mi je bilo, kdaj pridem domov z razbito glavo. Toda vselej sem se masčeval."

Kovaški vajenec.

Življenje italijanskega podeželana je bilo v dobi Mussolinijeve mladosti skrajno neudobno. Sam Mussolini je prvič okusil kavo, ko je bil že 20 let star, prav takrat se je dal tudi prvič fotografirati. Meso so jedli v njegovi družini samo enkrat na teden. "Naše običajno kosilo je bilo: juha, nekoliko zelenjave in kruh," piše Mussolini. "Vsak večer smo jedli divjo endivijo, ki jo je babica nabirala po travnikih."

Od 6. do 9. leta je mali Benito obiskoval osnovno šolo v domači vasi. Obenem pa se je učil tudi v očetovi kovačnici, toda

že takrat je bilo jasno, da iz njega ne bo nikoli dober kovač. Misli so mu venomer begale drugam, bil je zamišljen in je sredi dela obstal, pozabil na delo in na okoli leteče iskre, dokler ga ni oče na grob način zdrnil iz te zamišljenosti. Potrebno je, da vemo, da je bila mladost današnjega italijanskega voditelja silno trda, zakaj šele tako bomo laže razumeli značaj tega moža, trdega in včasih do skrajnosti neusmiljenega. Njegov dom je bil reven, njegovo življenje trdo, mati pa, ki jo je imel silno rad, je v takratni dobi prenašala težko breme življenjskih skrbi.

Nekoč ga je neki starejši fant pretepel. Prišel je domov jokajoč in potožil očetu. Toda oče ga je samo prav trdo zavrnil, povrh pa se mu je še posmejeval, češ: "Pretepel te je, in ti se nisi masčeval. Uči se da se boš branil kakor mož in ne se emeriš kakor ženska!" Mladi Mussolini si je ta nauk dobro zapomnil. Ves dan je brusil kamen, nato pa je odšel iskat svojega sovražnika, in ga dobro premeškal.

Kljub vsej trdosti in brezobzirnosti pa ga je imel oče vendarle rad. Ko je v letu 1910 umrl, je Mussolini napisal v časnik: "Razredni boj", ki ga je takrat izdajal v mestecu Forli: "Oče nam ni zapustil nobnih posebnih dobrin, od duševnih zakladov pa nam je zapustil eno — idejo."

Vaški učitelj.

Mussolinijeva mati je podzvestno čutila, da je njen sin preveč nadarjen, da bi ostal v domači vasi. Po velikem pregovarjanju ji je uspelo, da je fant končno spravila v neki kolegij, ki so ga vodili duhovniki. Kljub temu, da je bilo mlademu Mussoliniju takrat že 10 let, je čutil, da bo tak kolegij pomenil zanj ječo, ki se je ne bo mogel privaditi. V kolegiju mu je oče superior čestokrat dejal: "Mussolini, tvoja duša je črna kakor peklo!"

Dvokrat so ga vrgli iz kolegija, ker pa je bil silno bister in priden fant, so ga na materino prošnjo spet sprejeli nazaj.

Svoje šolanje je končal v Forlimpopoli in se je nato kot 18-letni mladenič vrnil z učiteljsko diplomijo v svojo rodno vas. Zaprošil je za mesto občinskega tajnika, ki se je takrat bilo slučajno izpraznilo. Toda bil je premlad in ga zaradi tega in pa zavoljo njegove udarnosti niso sprejeli. Ob tej priložnosti je njegov oče izjavil občinskim možem: "Nekega dne vas bo zavoljo tega že sram."

Mladi mož je odšel spet iz vasi in je dobil učiteljsko mesto na osnovni šoli v neki sosedni vasi. Tu ni bilo življenje lahko, zaslužek je bil prav majhen. Kljub temu pa si je Mussolini pridobil mnogo prijateljev. Značilno je tudi, da se je začel v tej dobi učiti gosli.

Pohajkovanje po svetu.

Kmalu pa se je Mussolini učiteljevanja naveličal in je ob koncu šolskega leta odšel v Švico z nekaj liri v žepu. Tu je dejal kakor navaden delavec, dokler ni končno prišel v Lausanne, ko ni imel v žepu ničesar drugega, razen male medalje z glavo Karla Marxa. V Lausanni je prvo noč prebil pod mostom, tam ga je aretirala stražnik in so ga zaprli zaradi potepuštva. Čez mesec pa je že obiskoval visokošolski kurz za narodno gospodarstvo, kjer na lausanski univerzi predaval slavni italijanski narodni gospodar Vilfredo Pareto.

Zaradi pregoreče agitacije pa je bil kaj kmalu izgnan iz nekaterih švicarskih kantonov kot nevaren agitator. Potikal se je po Nemčiji, Avstriji in Franciji, kjer je bil nekajkrat zaprt. Naposled se je v Curihu srečal z rusko revolucionarko in prijateljico Lenina, Angelico Balabanovo, s katero je skupno prevedel dela Karla Marxa in Fridricha Engelsa v italijansko.

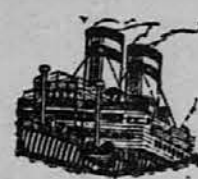
Vrnitev v domovino.

Njegovo potikanje je končalo šele s svetovno vojno, dasi se je vrnil v Italijo že leta 1904,

SLOVENIC PUBLISHING CO. TRAVEL BUREAU

210 WEST 18th STREET NEW YORK, N. Y.

PIŠITE NAM ZA CENE VOZNIH LISTOV, REKERVACIJO KABIN, IN POJASNIL ZA POTOVANJE

Za petdeset centov ni mogoče kupiti bogve kakšno darilo. Vaš prijatelj pa bo gotovo vesel, ako mu podariti Slovensko - Amerikanski Kalendar.

3. januarja: Bremen v Bremen, Manhattan v Havre
4. januarja: Champlain v Havre
8. januarja: Aquitania v Chebuorg
10. januarja: Europa v Bremen
11. januarja: Ile de France v Havre, Vulcanina v Trst
15. januarja: Washington v Havre
18. januarja: Lafayette v Havre, Rex v Genoa
22. januarja: Majestic v Cherbourg
24. januarja: Bremen v Bremen
25. januarja: Champlain v Havre
26. januarja: Ile de France v Havre
31. januarja:
2. februarja: Conte di Savoia v Genoa
5. februarja: Majestic v Cherbourg
8. februarja: Rex v Genoa
12. februarja: Washington v Havre, Bremen v Bremen
14. februarja: Berengaria v Cherbourg
15. februarja: Champlain v Havre
19. februarja: Europa v Bremen
19. februarja: Europa v Bremen
20. februarja: Majestic v Cherbourg
21. februarja: Ile de France v Havre
26. februarja: Manhattan v Havre, Aquitania v Cherbourg
29. februarja: Conte di Savoia v Genoa

"GLAS NARODA" pošiljamo v staro domovino. Kdor ga hoče naročiti za svoje sorodnike ali prijatelje, to lahko stori. — Naročnina za stari kraj stane \$7. — V Italijo lista ne pošiljamo.

VAŽNO ZA NAROČNIKE

Poleg glasov je razvično da kdaj imate plačano naročnina. Prva številka pomeni mesec, druga dan in tretja pa leto. Zadnje opombe in račune smo razpustili za Novo leto in ker bi želeli, da nam prihranite toliko ne potrebnega dela in stroškov, za to Vas prosimo, da skušate na ročno pravočasno poravnati. Pošilite jo naravnost nam ali jo plačate našemu zastopniku v Vašem kraju ali pa kateremu izmed zastopnikov, ki imajo soiskana z našimi črkami, ko so opravičeni obiskati tudi druge naselbine, kjer je kaj na šir rojakov naseljenih.

- CALIFORNIA: San Francisco, Jacob Laushin
- COLORADO: Pueblo, Peter Collig, A. Sattler; Walsenburg, M. J. Bayuk
- INDIANA: Indianapolis, Fr. Zupančič
- ILLINOIS: Chicago, J. Bevil, J. Lukanic; Cicero, J. Fabian (Chicago, Cicero in Illinois); Joliet, Mary Bambich, Joseph H. vat; La Salle, J. Spelich; Mascoutah, Frank Augustin; North Chicago, Jozo Zelenc
- KANSAS: Girard, Agnes Motnik; Kansas City, Frank Zagar
- MARYLAND: Kitzmiller, Fr. Vodopivec; Steyer, J. Černo (za Penna. W. Va. in Md.)
- MICHIGAN: Detroit, Frank Stalar

- MINNESOTA: Chisholm, Frank Gouze; Ely, Jos. J. Peshel; Eveleth, Louis Gouze; Gilbert, Louis Vessel; Hibbing, John Povše; Virginia, Frank Hrvatic
- MONTANA: Roundup, M. M. Panlan; Washoe, L. Champa
- NEBRASKA: Omaha, P. Broderick
- NEW YORK: Gowanda, Karl Strnisha; Little Falls, Frank Masta
- OHIO: Barborton, Frank Trobe; Cleveland, Anton Bobek, Chas. Knap; Girard, Jacob Resnik; John Slop; Llard, Anton Nagode; Lorain, Louis Balant; John Warren, Mrs. F. Rachal; Youngstown, Anton Kib...
- OREGON: Oregon City, Ore., J. Koblar
- PENNSYLVANIA: Broughton, Anton Ipavec; Claridge, Anton Jerina; Conemaugh, J. Brezovec; Export, Louis Supančič; Farrell, Jerry Okora; Forest City, Math Kamin; Greensburg, Frank Novak; Johnstown, John Polants; Krayn, Ant. Tausel; Luzerne, Frank Balloch; Manor, Frank Demahar; Midway, John Znet; Pittsburgh, J. Pogačar; Presto, F. B. Demahar; Steelton, A. Hren; Turtle Creek, Fr. Schiffrer; West Newton, Joseph Jovan
- WISCONSIN: Milwaukee, West Allis, Frank Kheb; Sheboygan, Joseph Kakeš
- WYOMING: Rock Springs, Louis Tauchar; Diamondville, Joe Rolich

Vsak zastopnik izmed naših za vas, katere je prejel. Zastopnika, ki so vam tople priporočamo.

UPRAVA "GLAS NARODA"

ZNAMENITI ROMANI KARLA MAYA

Kdo bi ne hotel spoznati "Vinetova", idealnega Indijanca, ki mu je postavil May s svojim romanom najlepši spomenik?

Kdo bi ne hotel biti z Mayem v "Padišahovi senci" pri "Oboževalcih Ognja", "Ob Vardarju"; kdo bi ne hotel čitati o plemenitem konju "Rihju in njegovi poslednji poti"?

TO SO ZANIMIVI IN DO SKRAJNOSTI NAPETI ROMANI! !

IZ BAGDADA V STAMBUL
4 knjige, s slikami, 627 strani
Vsebina: Smrt Mohamed Emina; Karavana smrti; Na begu v Gorop; Družba Eu Nat
Cena1.50

KRIŽEM PO JUTROVEM
4 knjige, 598 strani, s slikami
Vsebina: Jezero smrti; Moj romap ob Nilu; Kako sem v Mekko romal; Pri Samarihi; Med Jezdi
Cena1.50

PO DIVJEM KURDISTANU
4 knjige, 594 strani, s slikami
Vsebina: Amadija; Beg iz ječe; Krona sveta; Med dvema ognjenja
Cena1.50

PO DEŽELI SKIPETARJEV
4 knjige, s slikami, 577 strani
Vsebina: Brata Aladžija; Koča v soteski; Miridit; Ob Vardarju
Cena1.50

SATAN IN IŠKARIOT
12 knjig, s slikami, 1704 strani
Vsebina: Izraelci; Yuma Zetar; Na sledu; Nevarnosti nasproti; Almaden; V treh delih sveta
Cena1.50

Izdajalec: Na lovu; Spet na divjem zapadu; Rešeni milijoni; Dedič
Cena3.50

V GORAH BALKANA
4 knjige, s slikami, 576 strani
Vsebina: Kovač Šimen; Zoroka z zaprekami; V golobnjaku; Mohamedanski svetnik
Cena1.50

WINETOV
12 knjig, s slikami, 1753 strani
Vsebina: Privrkat na divjem zapadu; Za življenje; Nšo-Cl. lepa Indijanka; Proklestvo zlata; Za detektiva; Med Komanci in Apači; Na nevarnih potih; Winnetov roman; Sans Ear; Pri Komanci; Winnetova smrt; Winnetova oporoka
Cena3.50

Ž U T I
4 knjige, s slikami, 597 strani
Vsebina: Boj z medvedom; Jama draguljev; Končno — Rih, in njegova poslednja pot
Cena1.50

Naročite jih lahko pri:

KNJIGARNI "Glas Naroda"

216 West 18th Street

New York, N. Y.